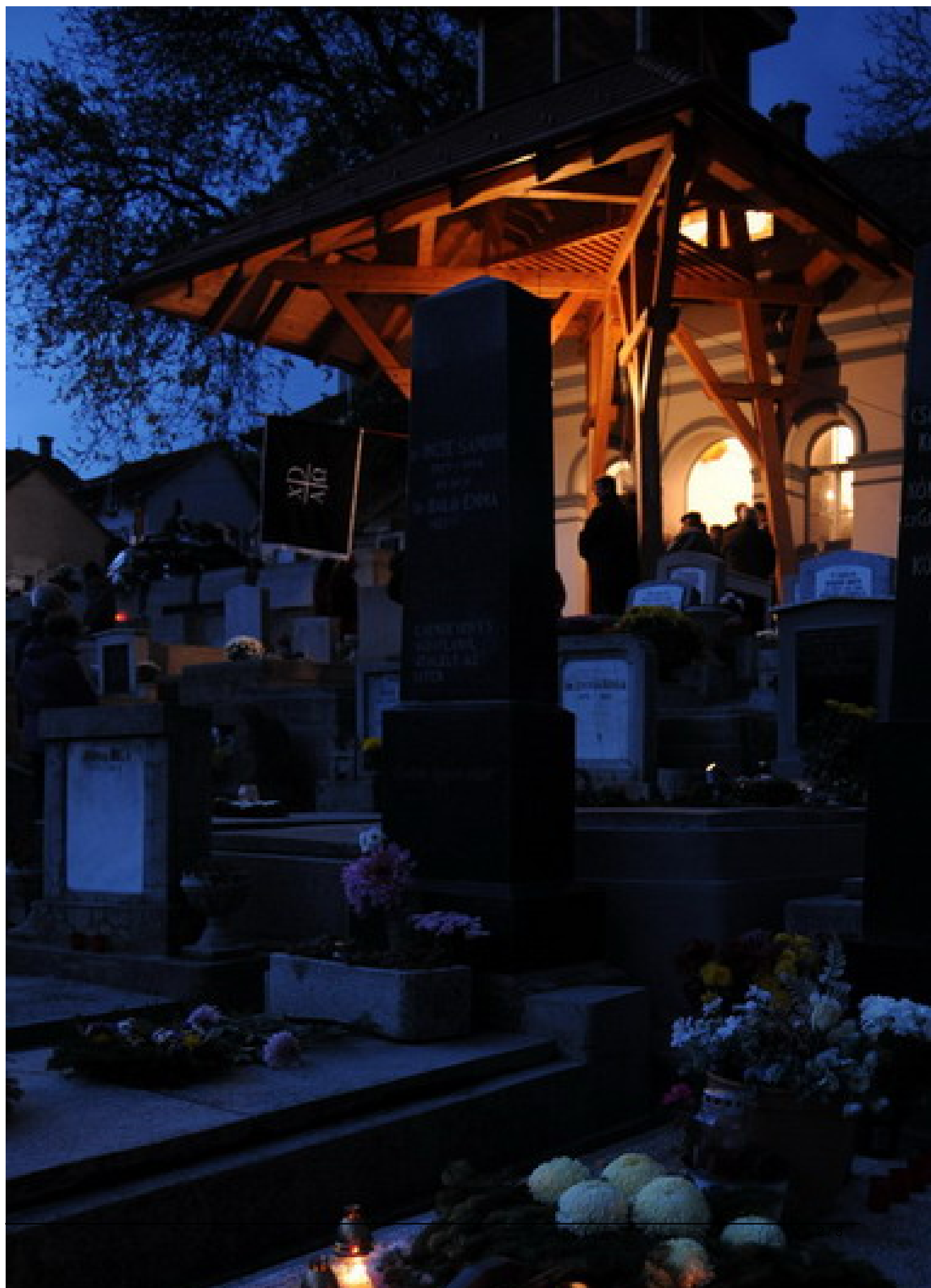


Στην καρδιά της Ρουμανίας, το τελευταίο φως της πρώτης μέρας του Νοέμβρη, έφευγε κάτω από ένα βαρύ ουρανό. Φιλτραρισμένη από τη συννεφιά, μια βαθιά μπλε απόχρωση σκέπαζε την πόλη του Brasov. Άνεμος έδερνε την περιοχή με συχνές και ισχυρές ριπές, κάνοντας τα αμέτρητα πεσμένα κίτρινα φύλα στους δρόμους να χορεύουν ξέφρενα.

Στην λεωφόρο Iuliu Maniu, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που βάδιζε αργά, προσεκτικά τράβηξε την προσοχή μου καθώς κατέβηκε ένα σκαλοπάτι και βγήκε στο πεζοδρόμιο. Κοίταξα
φευγαλέα, κάπως αδιάκριτα προς το εσωτερικό, πιστεύοντας ότι θα αντίκριζα μια αυλή.

Ένας τοίχος κρατούσε αθέατο το περιορισμένης έκτασης κοιμητήριο. Μόνο από το άνοιγμα της μικρής του πόρτας, που δεν έφερε κανένα διακριτικό, καμία επιγραφή, μπορούσες να αντιληφθείς τι υπήρχε από πίσω. Ήταν ένα από τρία κοιμητήρια που βρίσκονται στην βόρεια περίμετρο της παραδοσιακής πόλης.

Δρασκέλισα το κατώφλι και έκπληκτος είδα το χώρο γεμάτο πολίτες. Στο βάθος σε μια ξύλινη κατασκευή, που στα δικά μας πρότυπα δεν θύμιζε ναό, αλλά ήταν, μερικοί συγκεντρωμένοι άκουγαν κάτω από το λίγο φως μερικών λαμπτήρων τα λόγια του ιερέα.



~~Ασυνήθιστα κατασκευαστική εικόνα (03.11.2012)~~